

dne splatnosti, což zřejmě prokazuje, že pohledávka již tímto dnem byla dospělou.

Bylo proto povinností žalobcovou, aby podáváje 4. září 1919, tedy po projití konečné lhůty přihlašovací, odvolání, připojil k němu i výkaz o přihlášce vymáhané pohledávky k soupisu jmění, zvláště když zříkal se ústního jednání odvolacího a tudíž mohl předvídati, že nebude míti již příležitosti, učiniti tak dodatečně.

Soud odvolací měl ovšem vyžádati si výkaz ten na žalobci dodatečně, když neučinil tak hned soud stolice první, přijímaje odvolací spis, podaný po projití lhůty přihlašovací, jelikož okolnost tuto soud z úřední moci zjistiti má, tudíž i soud odvolací, když se tak již dříve nestalo, než rozepře k němu došla. Avšak zákon neobsahuje žádného ustanovení, co nastane, když žalobce výkazu nepředložil aneb soud od něho takového výkazu si nevyžádal.

Jelikož § 234. c. ř. s. stanoví, že zcizení sporného předmětu neb pohledávky za sporu nemá na rozepři vlivu a takovému zcizení v důsledcích svých rovná se i zákonem za trest vyslovený převod pohledávky k soupisu nepřihlášené na stát, nemůže soud, i když tu není výkazu o přihlášce vymáhané neknihovní pohledávky k soupisu jmění, rozhodnutí své o ní odložit; máje ale z moci úřední k tomu přihlížeti, zdali se přihláška stala čili nic, musí vzíti dle toho sám v úvahu i okolnost, že, nestalo-li se tak, změnila se platební povinnost dlužníkovou do osoby věřitelovy a dle toho tudíž odsoudí-li žalovaného k placení, uznati, že žalobci, jenž tvrdí, že je věřitelem, jest povinen jen tehdy platiti, vykáže-li mu tento, že pohledávku k soupisu jmění řádně přihlásil; neboť by jinak věřitelem jeho býti přestal a neměl tudíž na placení to zákonného nároku.

Nelze tudíž shledati nesprávné právní posouzení věci v tom, že soud odvolací takový výrok do rozsudku pojal, když tu zákonem požadovaného výkazu o přihlášce pohledávky k soupisu majetku nebylo.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e
 21. ledna 1920 Rv I. 604/19. —r.

K otázce procesní způsobilosti a zániku plné moci osob právnických.

Žalobce podal koncem roku 1918 proti obci Ž. žalobu na zaplacení 14.000 K s příslušenstvím. Při ústním jednání dne 13. května 1919 dohodly se strany na klidu řízení. Při opětně zahá-

jeném řízení dne 6. prosince 1919 uvedl zástupce žalované strany, že obec Ž. jako samostatná obec více nepozůstává, neboť byla dle zákona z 6. dubna 1919 č. 213 sb. z. a n. sloučena s B. Dle § 5 tohoto zákona nemá už žádného jmění, poněvadž toto přešlo na B. Naproti tomu uvedl zástupce žalobcův, že co se týče jmění obce Ž. zůstala tato přece samostatnou právní osobou, a může být o ně samostatně žalována a exekvována; nepozůstává-li však žalovaná jako právní osoba, není také platná plná moc jejímu zástupci udělená, a činí proto návrh, aby žaloba byla doručena městu B., aby se toto vyjádřilo, zda vstoupí do sporu čili nic.

Soud první stolice učinil pak toto usnesení:

Dosavadní řízení se jako zmatečné zrušuje a žaloba se odmítá. Útraty sporu se navzájem zrušují. **D ů v o d y:** Žalobce uplatňuje v žalobě dne 31. prosince 1918 podané nárok na zaplacení žalované částky. Nárok tento žalovaná popírá. Ve smyslu zákona ze 6. dubna 1919 č. 213 sb. z. a n. přestala obec Ž. býti obcí o sobě a tedy samostatným subjektem práv. Proto nemá ode dne vyhlášení tohoto zákona už způsobilosti vésti spor a nemůže tento nedostatek býti odstraněn. Bylo tedy dle § 7 civ. ř. s. vysloviti zmatečnost dosavadního řízení. Výrok o útratách spočívá na § 51 c. ř. s., jelikož řízení bylo z viny obou stran provedeno, ačkoliv jim zmatečnost byla známa.

Do tohoto usnesení podaly obě strany stížnosti, jimž soud rekursní vyhověl, usnesení v odpor vzaté zrušil a nařídil soudu procesnímu, aby nehledě k zamítavému důvodu ve sporu pokračoval.

D ů v o d y: Názor první stolice, že následkem zmíněného zákona nemá obec Ž. ode dne vyhlášení tohoto zákona více procesní způsobilosti jest sice správným, poněvadž obec Ž. přestala býti samostatnou obcí a pozbyla též svého jmění, jelikož veškeré její jmění, práva a povinnosti přešly dle § 5 uv. zák. na novou obec B. sloučením okolních obcí vzniklou. Poněvadž však tato procesní nezpůsobilost žalované nebyla zde v době podání žaloby, nýbrž nastala teprv během jednání sporného, neměl první soud použití § 7 c. ř. s., nýbrž § 158 c. ř. s. Dle tohoto předpisu není dosavadní řízení sporné zmatečným, nýbrž mohlo by nastati nanejvýš jeho přerušeni. V tomto sporu nenastane však ani toto, poněvadž jest žalovaná obec zastoupena advokátem, řádnou plnou mocí procesní výkazáným. Dokud tato plná moc nebyla odvolána právním nástupcem zaniklé obce, nepozbyla své účinnosti a není žádné příčiny odepřítí stranám

právo k vedení sporu zahájeného v době, kdy existence žalované obce a její způsobilosti k vedení sporu nebyla pochybnou. Ustanovení § 1023, obč. z. jest rázu materiálního a nelze ho proto ve věci, kde se jedná o formelní oprávnění k vedení sporu na základě uvedené plné moci vůbec použít.

Rozhodnutí vrch. zemského soudu v Brně z 23. ledna 1920, čís. j. R. I. 7/20.

Okr. soudce Chytil.

Nejvyšší soud a nejvyšší správní soud.

Nejvyšší soud vrátil rozhodnutím ze dne 25. února 1919 č. j. Rv. I. 47/19/1 paní A. revisi, kterou ve sporu manželů Josefa a Růženy E. proti stěžovatce o 30.188 K 28 h u krajského soudu v Mostě jako pívé stolice podala do rozhodnutí vrchního zemského soudu v Praze.

A. obrátila se na ministerstvo spravedlnosti jakožto úřad povolauý ve smyslu nejvyššího rozhodnutí ze dne 12. dubna 1852 k administrativnímu vedení celého soudnictví, aby opatřilo, by spor vyřídil se pořadím instancí, tedy by nejvyšší soud, jenž stěžovatelce prý neprávem odepřel rozhodnouti, rozhodl o revisi ve věci samé.

Ministerstvo spravedlnosti sdělilo naříkaným rozhodnutím stěžovatce, že není dle svého zákonného oboru působnosti s to opatřiti, aby nejvyšší soud o revisi věcně rozhodl, poněvadž rozhodnutí jeho nepodléhá přezkoumání ministerstva.

Nejvyšší správní soud zamítl stížnosti do tohoto rozhodnutí, jemuž vytýká se toliko nezákonnost, jako bezdůvodnou, uváživ toto:

Stěžovatel vycházej z názoru, že vyřízení nejvyššího soudu obsahuje v sobě odepření žádaného výkonu soudnictví, domáhal se u ministerstva spravedlnosti jako úřadu dozorčího příslušné nápravy.

Ministerstvo odmítlo vůbec zasáhnouti v tomto případě, spatřujíc ve vyřízení nejvyššího soudu nikoli odepření právní pomoci, nýbrž naopak výrok soudcovský v mezích pravomoci nejvyššího soudu vydaný, jímž revise stěžovatelova proti rozhodnutí vrchního zemského soudu v Praze dle předpisu civil. řádu soudního byla vyřízena.

Nejvyšší správní soud nemusí se tudíž k stížnosti do tohoto výnosu ministerstva spravedlnosti obíratí všeobecně otázkou, kam až sáhá právo dohlédací ministerstva spravedlnosti vůči